ΠΡΟΤΑΣΕΙΣ ΤΟΥ ΓΕΝΙΚΟΥ ΕΙΣΑΓΓΕΛΕΑ
JEAN MISCHO
της 8ης Δεκεμβρίου 1987 *

Κύριε πρόεδρε,
Κύριοι δικαστές,

1. Με απόφαση της 13ης Αυγούστου 1981 που έλαβε ο πρόεδρος του Δικαστηρίου υπό την ιδιότητά του ως αρμόδια για τους διορισμούς αρχή, ο Leslie Brown, βοηθός γραφείου βαθμού C 2, κλιμάκιο 5, διορίστηκε από 1ης Αυγούστου 1981 βοηθός διοικήσεως βαθμού B 5, κλιμάκιο 4. Συγχρόνως, χορηγήθηκε στον Brown επίδομα διαφοράς αποδοχών ίσο προς τη διαφορά μεταξύ των καθαρών αποδοχών που αντιστοιχούσαν στην παλαιά του κατάταξη στο βαθμό C 2, κλιμάκιο 5, και των αποδοχών του από την κατάταξη στο βαθμό B 5, κλιμάκιο 4. Κατά το σύστημα που ίσχυε τότε, αυτό το επίδομα διαφοράς αποδοχών εξαφανιζόταν σταδιακά ανάλογα με την αύξηση των καθαρών αποδοχών στο νέο βαθμό.

2. Ο Brown δεν άργησε να στραφεί κατά του διορισμού αυτού, καθόσον ο διορισμός θα είχε γι' αυτόν ως συνέπεια, τελικά, σημαντικό διαφυγόν κέρδος σε σχέση με το μισθό που θα ελάμβανε στον παλαιό του βαθμό αν είχε εξακολουθήσει να απολαύει των ανά διετία προαγωγών κατά κλιμάκιο και των γενικών αυξήσεων των μισθών που χορηγούνται σε όλους τους υπαλλήλους.

3. Με τη διοικητική ένσταση που υπέβαλε στις 12 Νοεμβρίου 1981 δυνάμει του άρθρου 90, παράγραφος 2, του κανονισμού υπηρεσιακής καταστάσεως των υπαλλήλων, στηρίχθηκε κυρίως στη δεύτερη φράση του άρθρου 46, παράγραφος 2, του ίδιου κανονισμού, το οποίο ορίζει ότι:

« Σε καμιά περίπτωση ο υπάλληλος δεν λαμβάνει στο νέο του βαθμό βασικό μισθό κατώτερο από εκείνο που εισέπραττε στον παλαιό του βαθμό. »

4. Ο πρόεδρος του Δικαστηρίου, με το έγγραφο της 5ης Φεβρουαρίου 1982 με το οποίο απέρριψε την εν λόγω ένσταση, αντέκρουσε αυτό το επιχείρημα ως εξής:

« Το άρθρο 46 του κανονισμού υπηρεσιακής καταστάσεως των υπαλλήλων στο οποίο στηρίζεται ο ενιστάμενος δεν μπορεί να εφαρμοστεί ούτε ευθέως ούτε κατ' αναλογία στην κατάστασή του. Το εν λόγω άρθρο αφορά αποκλειστικά το κλιμάκιο στο οποίο ο υπάλληλος πρέπει να καταταγεί κατά την προαγωγή εντός της ίδιας κατηγορίας (βλέπε απόφαση της 13ης Ιουλίου 1972 στις συνεκδικασθείσες υποθέσεις 55 μέχρι 76 και 86, 87 και 95/71, Besnard και λοιποί κατά Επιτροπής, Rec. 1972, σ. 543).

Κατατάσσοντας τον ενιστάμενο στο βαθμό B 5, η αρμόδια για τους διορισμούς αρχή βασίστηκε αυστηρά στην αρχή που εκφράζεται με τη δεύτερη περίπτωση του άρθρου 31, παράγραφος 1, του κανονισμού υπηρεσιακής καταστάσεως που ορίζει ότι, καταρχήν, οι υπάλληλοι διορίζονται στον εισαγωγικό βαθμό που αντιστοιχεί στη θέση στην οποία έχουν προσληφθεί. »

5. Ο Brown δεν προχώρησε μέχρι το πέρας της διαδικασίας που είχε κινήσει και απέφυγε να ασκήσει προσφυγή ενώπιον του Δικαστηρίου.

6. Στις 5 Φεβρουαρίου 1985 ο Brown απευθύνθηκε εκ νέου στον πρόεδρο του Δικαστηρίου για να του ζητήσει να επανεξετάσει την από 12

* Μετάφραση από τα γαλλικά.

Νοεμβρίου 1981 διοικητική του ένσταση υπό το φως της απόφασης που μόλις είχε εκδώσει το Δικαστήριο, στις 29 Ιανουαρίου 1985, στην υπόθεση 273/83, Michel κατά Επιτροπής (Συλλογή 1985, σ. 347). Με την απόφαση αυτή το Δικαστήριο έκρινε ιδίως ότι,

« προκειμένου οι υπάλληλοι που έχουν έναν από τους πιο υψηλούς βαθμούς μιας κατηγορίας να μην υποστούν ζημία, μερικές φορές σημαντική, όσον αφορά το χρόνο υπηρεσίας και το μισθό, σε σχέση με τους συναδέλφους τους κατά τη μετάβασή τους στην ανώτερη κατηγορία, είναι ... αναγκαίο να εφαρμοστούν στην περίπτωσή τους οι αρχές που προβλέπονται στο άρθρο 46 του κανονισμού υπηρεσιακής καταστάσεως » (σκέψη 22).

Το Δικαστήριο προσθέτει παρακάτω ότι

« το άρθρο 46 έχει ακριβώς ως αποτέλεσμα τη διατήρηση του χρόνου προϋπηρεσίας ..., κατά τη μετάβαση στη νέα κατηγορία » (σκέψη 24).

7. Επομένως, με την απόφαση Michel υιοθετήθηκε, σχετικά με την εφαρμογή του άρθρου 46 σε περίπτωση μεταβάσεως του υπαλλήλου από μια κατηγορία σε υψηλότερη κατηγορία, διαφορετική θέση από εκείνη της προηγούμενης νομολογίας, στην οποία στηρίχτηκε ο πρόεδρος του Δικαστηρίου όταν απέρριψε, στις 5 Φεβρουαρίου 1982, την πρώτη διοικητική ένσταση του Brown.

8. Ενώ εξακολουθούσε να απορρίπτει το αίτημα του Brown, στην από 4 Ιουνίου 1985 απάντησή του ο πρόεδρος ανέφερε ότι « τα κοινοτικά όργανα εξετάζουν τις συνέπειες που απορρέουν από την απόφαση Michel », διευκρίνιζε όμως ότι δεν μπορούσε « να προβλέψει ποιο θα ήταν το αποτέλεσμα της εξέτασης αυτής ούτε σε ποιο μέτρο ενδεχόμενη αλλαγή θα είχε αναδρομικά αποτελέσματα ή θα εφαμοζόταν σ' αυτούς που είχαν προαχθεί προηγουμένως ».

9. Στις 10 Απριλίου 1986 ο πρόεδρος του Δικαστηρίου έλαβε τελικά τη γενική απόφαση ως προς τη « μετάβαση » από μια κατηγορία σε υψηλότερη κατηγορία, κατά της οποίας ο Brown υπέβαλε στις 5 Αυγούστου 1986 διοικητική ένσταση δυνάμει του άρθρου 90, παράγραφος 2, του κανονισμού υπηρεσιακής καταστάσεως. Ο Brown πληροφορήθηκε την ύπαρξη της εν λογω αποφάσεως από ανακοίνωση της Επιτροπής προσωπικού της 14ης Μαΐου 1986 και από « εκκαθαριστικό σημείωμα — συγκριτική κατάσταση » της οικονομικής υπηρεσίας του Δικαστηρίου της 3ης Ιουλίου 1986, που έλαβε στις 22 Ιουλίου 1986.

10. Θεσπίζοντας εξελικτικό σύστημα επιδόματος διαφοράς αποδοχών, η γενική αυτή απόφαση (το περιεχόμενο της οποίας γνωστοποιήθηκε επίσημα στο προσωπικό με ανακοίνωση του γραμματέα στις 26 Μαρτίου 1987) ικανοποιούσε ουσιαστικά τις διεκδικήσεις του Brown ο οποίος, εντούτοις, εξακολουθούσε να αμφισβητεί το χρόνο ενάρξεως ισχύος της, ήτοι από 1η Μαρτίου 1986, και ζητούσε να εφαρμοστεί από την ημέρα διορισμού των ενδιαφερομένων υπαλλήλων στην υψηλότερη κατηγορία ή, τουλάχιστον, από την ημέρα που εκδόθηκε η απόφαση Michel.

11. Επακολούθησε πάλι ανταλλαγή αλληλογραφίας μεταξύ του Προέδρου του Δικαστηρίου ο οποίος, αρχικά, επιθυμούσε να εξετάσει τη διοικητική ένσταση του Brown ως αίτηση κατά την έννοια του άρθρου 90, παράγραφος 1, του κανονισμού υπηρεσιακής καταστάσεως, προτού η επιτροπή εκδικάσεως ενστάσεων του Δικαστηρίου απορρίψει ρητά την ένσταση του Brown στις 30 Ιανουαρίου 1987, λόγω του ότι, δυνάμει της αρχής της ασφάλειας του δικαίου, απόφαση γενικής φύσεως δεν μπορεί παρά μόνο σε εξαιρετικές περιπτώσεις να έχει αναδρομικά αποτελέσματα.

12. Με την προσφυγή του που άσκησε στις 10 Απριλίου 1987 ο Brown ζητεί, αφενός, να ακυρωθεί η απορριπτική απόφαση επί της διοικητικής του ενστάσεως κατά της γενικής αποφά-

σεως της 10ης Απριλίου 1986 και, αφετέρου, να κρίνει το Δικαστήριο ότι ο προσφεύγων δικαιούται να λάβει επίδομα διαφοράς αποδοχών υπολογιζόμενο σύμφωνα με τη νέα μέθοδο, επαυξανόμενο κατά τους τόκους υπερημερίας, αυτό δε αναδρομικά από την ημέρα του διορισμού του στο βαθμό Β 5 ή, τουλάχιστον, από την ημέρα που εκδόθηκε η απόφαση Michel.

13. Ποιες σκέψεις μπορούν να διατυπωθούν σχετικά; Σημειώνω πρωτίστως ότι κατά το άρθρο 90, παράγραφος 2, πρώτη περίπτωση, του κανονισμού υπηρεσιακής καταστάσεως, οι υπάλληλοι δικαιούνται να υποβάλλουν διοικητική ένσταση και εν συνεχεία να ασκούν προσφυγή κατά «μέτρου γενικού χαρακτήρα» της αρμόδιας για τους διορισμούς αρχής, το οποίο τους προκαλεί βλάβη, χωρίς το μέτρο αυτό να τους «αφορά ατομικά» κατά την έννοια του άρθρου 173 ΕΟΚ [1]. Πράγματι, το Δικαστήριο δέχτηκε το παραδεκτό τέτοιων προσφυγών στις υποθέσεις De Dapper κατά Κοινοβουλίου (απόφαση της 29ης Σεπτεμβρίου 1976, 54/75, Rec. 1975, σ. 1381) και Diezler και λοιποί κατά Οικονομικής και Κοινωνικής Επιτροπής (απόφαση της 27ης Οκτωβρίου 1987, 146 και 431/85, Συλλογή 1987, σ. 4283). Εν προκειμένω, τηρώντας τις προβλεπόμενες προθεσμίες ο Brown υπέβαλε διοικητική ένσταση και εν συνεχεία προσφυγή κατά της γενικής αποφάσεως του προέδρου του Δικαστηρίου της 10ης Απριλίου 1986. Είναι επίσης δυνατό να θεωρηθεί ότι ο Brown μπορεί να επικαλεστεί και πραγματικό προσωπικό συμφέρον όπως η γενική απόφαση της 10ης Απριλίου 1986 έχει μεγαλύτερη αναδρομικότητα από αυτή που της προσδόθηκε.

14. Εξάλλου, πρέπει να σημειωθεί ότι η επιτροπή εκδικάσεως ενστάσεων του Δικαστηρίου η οποία αποφαίνεται επί των διοικητικών ενστάσεων των υπαλλήλων δεν έκρινε τη διοικητική ένσταση του προσφεύγοντος απαράδεκτη, αλλά την απέρριψε ως ουσία αβάσιμη.

15. Επομένως, εκ πρώτης όψεως δημιουργείται η εντύπωση ότι η προσφυγή πρέπει να θεωρηθεί παραδεκτή.

16. Το Δικαστήριο ως διοίκηση και ως καθού η προσφυγή κατέληξε πάντως στο αντίθετο συμπέρασμα. Πράγματι, προέβαλε ένσταση απαραδέκτου της προσφυγής λόγω του ότι με την προσφυγή αμφισβητούνται στην πραγματικότητα οι λεπτομέρειες χορηγήσεως του επιδόματος διαφοράς αποδοχών που είχαν καθοριστεί στις 13 Αυγούστου 1981 με το διορισμό του προσφεύγοντος στο βαθμό Β 5. Επομένως, η προσφυγή είναι εκπρόθεσμη.

17. Είναι δεδομένο ότι με βάση την πάγια νομολογία

«οι προθεσμίες των άρθρων 90 και 91 του κανονισμού είναι δημοσίας τάξεως και δεν επαφίενται στη διακριτική ευχέρεια των διαδίκων ή του δικαστή, δεδομένου ότι έχουν θεσπιστεί για να εξασφαλίσουν τη σαφήνεια και την ασφάλεια των εν λόγω καταστάσεων» [2].

18. Από αυτό προκύπτει ότι, ακόμα και αν

«κατά το άρθρο 90, παράγραφος 1, του κανονισμού υπηρεσιακής κατάστασης, κάθε υπάλληλος μπορεί να ζητήσει από την αρμόδια για τους διορισμούς αρχή να λάβει απόφαση έναντί του, ... αυτή η ευχέρεια δεν επιτρέπει στον υπάλληλο να αποστεί των προβλεπομένων από τα άρθρα 90 και 91 προθεσμιών για την υποβολή διοικητικής ενστάσεως ή προσφυγής, θέτοντας υπό αμφισβήτηση εμμέσως, με την υποβολή αιτήσεως, προγενέστερη απόφαση την οποία δεν είχε αμφισβητήσει εμπροθέσμως. *Μόνη η ύπαρξη νέων ουσιωδών γεγονότων* μπορεί να δικαιολογήσει την υποβολή

1 — Βλέπε σχετικά τις προτάσεις μου της 11ης Ιουνίου 1986 στις συνεκδικασθείσες υποθέσεις 269 και 292/84, Fabbro και Scharf, απόφαση της 21ης Οκτωβρίου 1986, Συλλογή 1986, σ. 2983, ιδίως σ. 2996.

2 — Βλέπε απόφαση της 7ης Μαΐου 1986, Barcella και λοιποί κατά Επιτροπής, υπόθεση 191/84, Συλλογή 1986, σ. 1541, σκέψη 12.

αιτήσεως αποβλέπουσας στην επανεξέταση μιας τέτοιας απόφασης »[3].

19. Είναι αληθές ότι, εν προκειμένω, ο Brown δεν υπέβαλε τυπικά νέα αίτηση στην ΑΔΑ. Αντίθετα, αντιτάχθηκε έντονα στο να αντιμετωπιστεί η διοικητική του ένσταση της 5ης Αυγούστου 1986 ως αίτηση.

20. Δεν είναι όμως δυνατό να αρχίζει να τρέχει εκ νέου η προθεσμία που έχει παρέλθει επειδή ο υπάλληλος υπέβαλε διοικητική ένσταση που έχει το ίδιο αντικείμενο με την πράξη η οποία κατέστη απρόσβλητη[4].

21. Ασφαλώς, εν προκειμένω, η διοικητική ένσταση του Brown της 5ης Αυγούστου 1986 στρεφόταν ρητά κατά της γενικής αποφάσεως της 10ης Απριλίου 1986 και όχι κατά της ατομικής αποφάσεως της 13ης Αυγούστου 1981.

22. Όμως, ο Brown δεν αμφισβητεί ουσιαστικά το κύρος της γενικής αποφάσεως η οποία ανταποκρίνεται σ' αυτό που δεν έπαψε να διεκδικεί. Με τη διοικητική του ένσταση ζητεί την αναδρομική εφαρμογή της εν λόγω αποφάσεως από « την ημερομηνία από την οποία οι ενδιαφερόμενοι υπάλληλοι ελάμβαναν χαμηλότερο μισθό λόγω της προαγωγής ή, εν πάση περιπτώσει, από τις 29 Ιανουαρίου 1985 (ημερομηνία της αποφάσεως του Δικαστηρίου στην υπόθεση 273/85, Michel κατά Επιτροπής), καθόσον η τελευταία είναι η ημερομηνία από την οποία το σύστημα που εφάρμοσε το Δικαστήριο στους υπαλλήλους οι οποίοι μετέβαιναν από μια κατηγορία σε άλλη πρέπει να θεωρείται ως παράνομο ».

23. Επομένως, ο Brown ζητεί, κυρίως, όπως ο ίδιος και οι άλλοι υπάλληλοι οι οποίοι δεν άσκησαν προσφυγή κατά του επιδόματος διαφοράς αποδοχών, που τους είχε χορηγηθεί κατά τη στιγμή της μεταβάσεώς τους από μια κατηγορία σε υψηλότερη κατηγορία, να μπορούν να τύχουν αναδρομικής προσαρμογής του επιδόματος αυτού που να ανατρέχει στην ημερομηνία του εν λόγω διορισμού. Αυτό όμως ισοδυναμεί με αμφισβήτηση των όρων διορισμού του αφού ο διορισμός έχει ήδη καταστεί οριστικός.

24. Με την απόφαση της 1ης Δεκεμβρίου 1983 (Blomefield κατά Επιτροπής, 190/82, Συλλογή 1983, σ. 3981), το Δικαστήριο έκρινε

« απαράδεκτο ένας υπάλληλος να επανέρχεται στους όρους της αρχικής του πρόσληψης μετά την οριστικοποίησή της ».

Προσέθετε ότι

« κατά μείζονα λόγο δεν μπορεί γι' αυτό να προβάλει αναδρομικές διεκδικήσεις σχετικά με την κατάταξή του και, κατά συνέπεια, με τις παρελθούσες και μέλλουσες αποδοχές του » (σκέψη 10).

25. Αυτό όμως που ισχύει για τους όρους προσλήψεως πρέπει λογικά να ισχύει και για τους όρους διορισμού κατόπιν προαγωγής ή αλλαγής κατηγορίας. Το χορηγούμενο σε μια τέτοια περίπτωση επίδομα διαφοράς αποδοχών περιλαμβάνεται στους εν λόγω όρους.

26. Επομένως, μόνον η επέλευση νέου γεγονότος μπορεί ενδεχομένως να δικαιολογήσει νέα έναρξη προθεσμίας για την κίνηση της διαδικασίας.

27. Επ' αυτού, το καθού ορθώς προβάλλει ότι η προαναφερθείσα απόφαση Michel της 29ης Ιανουαρίου 1985 δεν μπορεί να συνιστά νέο γεγονός, δεδομένου ότι βάσει πάγιας νομολογίας

3 — Βλέπε Διάταξη της 19ης Φεβρουαρίου 1987, Mogensen κατά Επιτροπής, υπόθεση 101/86, Συλλογή 1987, σ. 825, σκέψη 9.

4 — Βλέπε απόφαση της 15ης Δεκεμβρίου 1971, Tontodonati κατά Επιτροπής, υπόθεση 17/71, Rec. 1971, σ. 1059, σκέψη 3.

« οι έννομες συνέπειες αποφάσεως που εξέδωσε το Δικαστήριο σε διοικητική διαφορά και αναφέρεται σε ακύρωση πράξεως, αφορά, εκτός τους διαδίκους, μόνον τα πρόσωπα τα οποία η ίδια η ακυρωθείσα πράξη αφορά άμεσα »,

ώστε

« μια τέτοια απόφαση δεν μπορεί να αποτελέσει νέο περιστατικό παρά μόνον έναντι των προσώπων αυτών » [5].

28. Ο προσφεύγων αντιτάσσει, και το επιβεβαίωσε ρητά κατά την προφορική διαδικασία, ότι δεν είναι η απόφαση Michel, αλλά η γενική απόφαση της 10ης Απριλίου 1986 που συνιστά ένα τέτοιο νέο περιστατικό.

29. Εξεταζόμενη ανεξάρτητα από την απόφαση Michel, η γενική απόφαση της 10ης Απριλίου 1986 εμφανίζεται πράγματι ως αρκετά σημαντική μεταβολή της διοικητικής πρακτικής του Δικαστηρίου. Όμως, με την απόφαση Schots-Kortner και λοιποί κατά Συμβουλίου, Επιτροπής και Κοινοβουλίου [6], το Δικαστήριο έκρινε ότι η γενική μεταστροφή της διοικητικής πρακτικής, ακόμη και ως συνέπεια δικαστικών αποφάσεων με τις οποίες διαπιστώνεται παρεμπιπτόντως το ανεφάρμοστο μιας διατάξεως του κανονισμού υπηρεσιακής καταστάσεως, πρέπει να θεωρείται, « υπό τις προκείμενες περιστάσεις, ως εκ των προτέρων εφαρμογή ρητής τροποποιήσεως του κανονισμού υπηρεσιακής καταστάσεως των υπαλλήλων, δεν μπορεί όμως να θεωρηθεί ως επιτρέπουσα την αναδρομική αμφισβήτηση καταστάσεως που προέκυψε από αποφάσεις οι οποίες ελήφθησαν έναντι των προσφευγουσών και κατέστησαν οριστικές μετά τη λήξη των προθεσμιών για την άσκηση προσφυγής ». Συνεπώς, το Δικαστήριο απέρριψε τις προσφυγές αυτές ως απαράδεκτες.

30. Κατά τη γνώμη μου, η συλλογιστική που ακολούθησε το Δικαστήριο στην απόφαση Schots-Kortner ισχύει επίσης ως προς το κύριο αίτημα της προσφυγής του Brown.

31. Εφόσον ο Brown δεν άσκησε εμπροθέσμως προσφυγή με την οποία να ζητεί να ακυρωθεί, ενδεχομένως λόγω παραβάσεως του άρθρου 46, η απόφαση της 13ης Αυγούστου 1981 περί καθορισμού του επιδόματος διαφοράς αποδοχών, η απόφαση αυτή κατέστη απρόσβλητη. Η αίτηση να του χορηγηθεί αναδρομικά από την ημερομηνία αυτή υψηλότερο επίδομα διαφοράς αποδοχών, το οποίο να καλύπτει τη διαφορά του μισθού του στο *βαθμό Β 5, κλιμάκιο 4*, και του μισθού που θα ελάμβανε αν είχε παραμείνει στον παλαιό βαθμό του *C 2, κλιμάκιο 5*, είναι επομένως απαράδεκτη.

32. Ο Brown όμως υπέβαλε και επικουρικό αίτημα με το οποίο ζητεί να του αναγνωριστεί το « δικαίωμα να τύχει του επιδόματος διαφοράς αποδοχών προκειμένου να καλυφθεί η διαφορά μεταξύ του μισθού στον παλαιό του βαθμό C 2, κλιμάκιο 5, και του μισθού που αντιστοιχεί στο *βαθμό Β 4, κλιμάκιο 2*, σύμφωνα με το άρθρο 46 του κανονισμού υπηρεσιακής καταστάσεως, από 1ης Φεβρουαρίου 1985 », δηλαδή την πρώτη ημέρα του μηνός που έπεται της εκδόσεως της αποφάσεως στην υπόθεση Michel κατά Επιτροπής.

33. Με τη διοικητική του ένσταση της 5ης Αυγούστου 1985, ο Brown δικαιολόγησε το αίτημα αυτό από το γεγονός ότι, από την ημέρα που εκδόθηκε η απόφαση Michel, το σύστημα το οποίο εφάρμοσε προηγουμένως το Δικαστήριο κατά τη μετάβαση ενός υπαλλήλου από μια κατηγορία σε άλλη έπρεπε να θεωρείται ως παράνομο.

34. Η απόφαση του προέδρου του Δικαστηρίου της 10ης Απριλίου 1986 συναγάγει απλώς τις συνέπειες που απορρέουν *κατ' ανάγκη* από την ερμηνεία του κανονισμού υπηρεσιακής καταστάσεως που έγινε στο πλαίσιο της απόφασης Michel. Οι συνέπειες όμως αυτές έπρεπε

5 — Βλέπε, για παράδειγμα, απόφαση της 17ης Ιουνίου 1965, Müller κατά Συμβουλίων ΕΟΚ, ΕΚΑΕ, και ΕΚΑΧ, υπόθεση 43/64, Rec. 1965, σ. 499, ιδίως σ. 515.

6 — Απόφαση της 21ης Φεβρουαρίου 1974, συνεκδικασθείσες υποθέσεις 15 μέχρι 33, 52, 53, 57 μέχρι 109, 116, 117, 123, 132 και 135 μέχρι 137/73, Rec. 1974, σσ. 177 και 191 και 192).

να είχαν συναχθεί από την επαύριο της απόφασης αυτής, διότι η διοίκηση ενός κοινοτικού οργάνου δεν έχει την ευχέρεια να εξακολουθεί να εφαρμόζει, έστω και πρόσκαιρα, πρακτική μη σύμφωνη προς την ακριβή έννοια του κανονισμού υπηρεσιακής καταστάσεως.

35. Το ζήτημα αν η άποψη αυτή του προσφεύγοντος είναι σωστή είναι προφανώς ζήτημα ουσίας σχετικά με το οποίο δεν μπορώ να λάβω θέση στο παρόν στάδιο της διαδικασίας.

36. Οφείλω απλώς να εξετάσω αν το επικουρικό αίτημα του Brown, το οποίο μπορεί πλήρως να θεωρηθεί ως ανεξάρτητο των λοιπών αιτημάτων του είναι ή όχι παραδεκτό.

37. Όμως, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι το εν λόγω επικουρικό αίτημα δεν αποβλέπει στην αμφισβήτηση αποφάσεως η οποία ελήφθη προηγουμένως ως προς τον προσφεύγοντα και κατέστη απρόσβλητη μετά τη λήξη της προθεσμίας για την άσκηση προσφυγής. Ο προσφεύγων κάνει απλώς χρήση του δικαιώματος κάθε υπαλλήλου, που υπομνήστηκε στην αρχή των υπό ανάπτυξη προτάσεων, να προσβάλει μέτρο γενικού χαρακτήρα της ΑΔΑ που του προκαλεί βλάβη. Ο Brown υπέβαλε, εντός των προθεσμιών που προβλέπονται με τον κανονισμό υπηρεσιακής καταστάσεως, διοικητική ένσταση και στη συνέχεια άσκησε προσφυγή. Έχει επίσης προσωπικό έννομο συμφέρον, άμεσο και ενεστώς, να γίνει δεκτή η προβαλλόμενη από αυτόν λύση.

38. Τέλος, δεν μπορεί να του αντιταχθεί ότι, εφόσον ισχυρίζεται ότι αντλεί δικαιώματα από την ερμηνεία του κανονισμού υπηρεσιακής καταστάσεως, η οποία προέκυψε με την απόφαση Michel, θα έπρεπε να είχε υποβάλει « αίτηση » σχετική με την απόφαση αυτή και όχι « διοικητική ένσταση » σχετική με την απόφαση της 10ης Απριλίου 1986. Πράγματι, από τις 5 Φεβρουαρίου 1985 ζήτησε να επανεξεταστεί η διοικητική του ένσταση του 1981 υπό το φως της δικαστικής αποφάσεως, πράγμα που επίσης μπορεί να θεωρηθεί ως « αίτηση ». Ορθώς του δόθηκε η απάντηση ότι απόφαση του Δικαστηρίου έχει συνέπειες μόνο μεταξύ των διαδίκων, τα κοινοτικά όμως όργανα εξέταζαν ήδη τις συνέπειες που πρέπει να συναγάγουν από την απόφαση Michel χωρίς πάντως να προδικάζεται το αποτέλεσμα της εξέτασης αυτής, ιδίως όσον αφορά την αναδρομικότητα των μέτρων που μπορούν ενδεχομένως να ληφθούν. Μόλις έλαβε γνώση της απόφασης της 10ης Απριλίου 1986 ο Brown υπέβαλε διοικητική ένσταση και εν συνεχεία άσκησε την υπό κρίση προσφυγή.

Συμπέρασμα

39. Για τους προαναφερθέντες λόγους προτείνω στο Δικαστήριο να κρίνει την προσφυγή του Brown παραδεκτή κατά το μέτρο που αποβλέπει στο να αναγνωριστεί ότι το νέο σύστημα επιδόματος διαφοράς αποδοχών έπρεπε να είχε εφαρμοστεί από 1ης Φεβρουαρίου 1985, να κρίνει την προσφυγή απαράδεκτη κατά τα λοιπά και να επιφυλαχθεί ως προς τα δικαστικά έξοδα μέχρις ότου εκδοθεί απόφαση επί της ουσίας.